

Benjamin Stevenson

Toți cei din familia mea au ucis pe cineva

Traducere din limba engleză de
Mihaela Apetrei

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Alexandra Fusoi

Design copertă: Faber Studio
Ilustrație copertă: ©Tetra Images/Getty Images; ©Savernake
Knives/unsplash.com; ©Rayia Soderberg/unsplash.com;
©Brands&People/unsplash.com

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Anghel

Corectură:
Rodica Crețu
Dușa Udrea-Boborel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STEVENSON, BENJAMIN

Toți cei din familia mea au ucis pe cineva / Benjamin Stevenson ;
trad. din lb. engleză de Mihaela Apetrei. - București : Editura Trei, 2022
ISBN: 978-606-40-1615-7

I. Apetrei, Mihaela (trad.)

821.111

Titlul original: Everyone in my Family Has Killed Someone
Autor: Benjamin Stevenson

Text Copyright © Benjamin Stevenson, 2022
First published by Michael Joseph Australia. This edition published by arrangement
with Penguin Random House Australia Pty Ltd.

The Author has asserted his right to be identified as the author of the Work.

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-1615-7

Promiți ca detectivii tăi să rezolve până la capăt crimele
supuse atenției lor, folosind istețimea pe care vei
binevoi să o pogori asupra lor, fără să se bazeze pe sau
să recurgă la Revelația Divină, Intuiția Feminină, Aiureli
și Baliverne, Șmecherii și Sforării, Coincidențe sau Voia
Domnului?

*Jurământul depus de membrii Clubului Detectivistic din
1930, o societate secretă a scriitorilor de romane polițiste
din care făceau parte inclusiv Agatha Christie,
G.K. Chesterton, Ronald Knox și Dorothy L Sayers.*

- 1) Criminalul trebuie să fie un personaj menționat încă din prima parte a poveștii, dar nu cineva ale cărui gânduri cititorului i-a fost permis să le urmărească.
- 2) Toate însușirile supranaturale și inexplicabile sunt excluse de la sine.
- 3) Nu vor fi permise mai mult de o cameră sau un pasaj secret.
- 4) Nu va fi utilizată o otravă nedescoperită până atunci și nici vreun echipament care are nevoie de o lungă explicație științifică la final.
- 5) *Nota autorului: Formulările istorice învechite din punct de vedere cultural sunt eliminate.*
- 6) Detectivul nu trebuie ajutat sub nicio formă de vreun accident și nici nu trebuie să aibă vreodată vreo intuiție inexplicabilă care se dovedește a fi corectă.
- 7) Crima nu trebuie să fie comisă de detectivul însuși.
- 8) Detectivul nu trebuie să dea peste indicii care nu sunt puse de îndată și la dispoziția cititorului, astfel încât acesta să le poată analiza.
- 9) Prietenul stupid al detectivului, Watson-ul lui, nu trebuie să ascundă niciunul dintre gândurile care-i trec prin minte; inteligența lui trebuie să fie ușor-ușor de tot sub cea a cititorului mediu.
- 10) Frații gemeni și dublurile, în general, nu trebuie să apară decât dacă ne-am pregătit bine de tot pentru ei.

Cele zece porunci ale ficțiunii detectivistice, de Ronald Knox, 1929

PROLOG

Toți cei din familia mea au ucis pe cineva. Unii dintre noi, mai ambițioși, au ucis de mai multe ori.

Nu încerc să fiu dramatic, dar ăsta-i adevărul și, când sunt pus în situația de a-l scrie aici, cu atât mai anevoios cu cât sunt nevoit s-o fac cu o singură mână, îmi dau seama că singura cale este să spun adevărul. Pare evident, dar romanele detectivistice moderne uită adeseori lucrul acesta. Au devenit mai preocupate de trucurile pe care le poate născoci autorul: ce ascunde el în mânecă în loc de ce ține în mână. Onestitatea este detaliul care diferențiază ceea ce numim „Epoca de aur“ a romanelor cu crime și mistere: enigmele Agathe Christie, cele ale lui G.K. Chesterton. Știu asta pentru că scriu cărți despre cum să scrii cărți. Treaba e că există niște reguli. Un tip pe nume Ronald Knox a făcut parte din gașcă și a scris odată niște principii, cu toate că el le-a numit „porunci“. Sunt chiar la începutul acestei cărți, în epigraful peste care sare toată lumea, dar crede-mă, merită să te întorci să-l citești. De fapt, ar trebui să-i pui și un semn, îndoind pagina acolo. N-o să te plictisesc cu

detalii, dar se rezumă la asta: Regula de aur a Epocii de aur este *să joci corect*.

Bineînțeles, acesta nu-i un roman. Toate acestea chiar mi s-au întâmplat. Dar am sfârșit, în cele din urmă, având o crimă de rezolvat. Mai multe, de fapt. Cu toate că anticipez un pic.

Ideea este că eu citesc o grămadă de romane polițiste. Și știu că majoritatea cărților de acest gen din zilele noastre au ceea ce se numește „narator necredibil“, adică persoana care îți spune povestea te minte, de fapt, în cea mai mare parte a timpului. Mai știu și că în rememorarea evenimentelor s-ar putea să fiu distribuit într-un rol similar. Așa că o să mă străduiesc din răspuțeri să fiu exact pe dos. Zi-mi narator *credibil*. N-o să-ți spun decât adevărul sau, cel puțin, adevărul pe care-l știam la momentul la care credeam că-l știu. Ai încredere că-mi voi respecta promisiunea.

Acest lucru este în conformitate cu poruncile 8 și 9 ale lui Knox, fiindcă în această carte eu sunt deopotrivă Watson și detectivul, trebuie să joc și rolul scriitorului, și pe cel al copoiului, așa că sunt obligat atât să scot în evidență indiciile, cât și să nu-mi dezvălui gândurile. Pe scurt: să joc cinstit.

De fapt, o s-o și dovedesc. Dacă ești aici doar pentru amănuntele macabre, morțile din această carte se petrec sau este relatat că s-ar fi petrecut la paginile 27, 67, 91, două dintr-o lovitură în pagina 101 și mai avem un iepure din joben la pagina 110. Apoi ne lungim un pic, dar ritmul se reia la pagina 181, (oarecum) la pagina 275, pagina 289, pagina 300, pagina 326, undeva între paginile 318 și 327 (e greu de spus), pagina 342 și pagina 461. Ai

cuvântul meu că ăsta e adevărul, cu condiția ca tipograful să nu-și facă de cap cu paginația. În narațiune există o singură eroare prin care poate trece și un camion. Cam am tendința să stric surpriza. Nu sunt scene de sex.

Ce altceva ar mai fi?

Cred că ar fi util să-mi spun numele. Sunt Ernest Cunningham. Un nume cam demodat, așa că oamenii îmi spun Ern sau Ernie. Cu asta ar fi trebuit să încep, dar am promis să fiu de încredere, nu și competent.

Având în vedere toate acestea, este greu de zis de unde ar trebui să încep. Când spun *toți*, hai să ne limităm la ramura mea din arborele genealogic. Deși verișoara Amy a adus odată, la un picnic organizat de compania unde lucra, un sandwich cu unt de arahide, complet interzis, iar colega ei de la Resurse Umane aproape că a dat ortul popii, n-aș pune-o totuși pe lista învingătorilor.

Uite care-i treaba, nu suntem o familie de psihopați. Unii dintre noi sunt mai buni, alții sunt mai răi, iar alții pur și simplu n-au avut noroc. Eu din care grup fac parte? Nu mi-am dat seama încă. Bineînțeles, mai există și mica problemă a unui criminal în serie pe nume Limbă Neagră, amestecat în toate astea, și suma de 267 000 de dolari, bani peșin, dar o să ajungem noi și la asta. Știu că acum te întrebă probabil altceva. Am spus *toți*. Și am promis că nu vor fi șmecherii.

Eu am ucis pe cineva? Da. Am ucis.

Pe cine?

Hai să începem.

FRATELE MEU

CAPITOLUL 1

O rază solitară de lumină care răzbătea prin draperii a fost suficientă ca să-mi dau seama că fratele meu tocmai parcase. Când am ieșit, primul lucru pe care l-am observat a fost farul stâng al mașinii lui Michael: nu mergea. Al doilea lucru pe care l-am observat a fost sângele.

Luna apusese, soarele încă nu răsărise, dar chiar și în întuneric am știut exact ce erau petele acelea închise la culoare împroșcate pe farul spart și care mânjeau apărătoarea roții, înfundată serios.

În mod normal, nu sunt o pasăre de noapte, dar Michael mă sunase cu o jumătate de oră în urmă. Fusese unul dintre acele apeluri telefonice despre care știi, dacă reușești să deslușești cât e ceasul, că nu au rostul să-ți spună că ai câștigat la loterie. Am niște prieteni care mă mai sună uneori din Uberul care-i duce acasă, doar ca să-mi împărtășească vreo istorioară scandaloașă petrecută într-o noapte de pomină în oraș. Însă Michael nu face parte dintre ei.

De fapt, asta-i o minciună. N-aș fi prieten cu cineva care mă sună după miezul nopții.

— Trebuie să ne vedem. Acum.

Respira greu. Fără să pot identifica de unde sună, poate de la un telefon public. Sau dintr-un bar. Am trecut următoarea jumătate de oră tremurând, chiar dacă eram îmbrăcat cu o geacă groasă, și ștergând în cercuri aburul de pe fereastra din față, ca să-l văd când se apropie. Tocmai renunșasem să-i mai pândesc venirea ca o santinelă credincioasă și mă întinsesem la loc pe canapea, când farul lui mi-a luminat în roșu interiorul pleoapelor.

Am auzit mormăitul mașinii când a parcat pe alee, apoi Michael a oprit motorul, dar nu a stins și farurile. Am deschis ochii și m-am bucurat preț de o clipă de priveliștea tavanului, ca și când aș fi știut că, odată ce mă voi ridica, viața mea o să se schimbe, apoi am ieșit din casă. Michael stătea în mașină, cu capul pe volan. Am trecut prin fața capotei, traversând raza farului singuratic, apoi am ciocănit în geamul din dreptul șoferului. Michael a ieșit din mașină. Avea fața cenușie.

— Ai noroc, am zis, dând din cap spre farul spart. Can-gurii pot să te și răstoarne.

— Am dat peste cineva.

— Îhî.

Eram pe jumătate adormit, așa că abia dacă am sesizat că a spus *cineva*, nu *ceva*. Nu știam ce spun oamenii în astfel de situații, așa că m-am gândit că ar fi o idee bună să mă arăt de acord cu el.

— Un tip. L-am lovit. E în spate.

Mă treziseam de-a binelea. *În spate?*

— Ce mama dracului vrei să zici cu *e în spate?* l-am întrebat.

— E mort.

— E pe bancheta din spate sau în portbagaj?

— Ce importanță are?

— Ai băut?

— Nu prea mult.

A ezitat.

— Poate. Un pic.

— Pe bancheta din spate?

Am făcut un pas și am întins mâna spre portieră, dar Michael m-a oprit. Am rămas nemișcat și i-am spus:

— Trebuie să-l ducem la spital.

— E mort.

— Nu-mi vine să cred că ne contrazicem pe chestia asta.

Mi-am trecut mâna prin păr.

— Haide, Michael. Ești sigur?

— Fără spitale. Are gâtul sucit ca o țevă. Jumătate din craniu e întors pe dos.

— Aș prefera s-o aud de la un medic. Putem s-o sunăm pe Sof...

— O să aflu Lucy, m-a întrerupt Michael.

Felul cum i-a spus numele a sunat atât de disperat, încât substratul a fost clar: *Lucy o să mă păărăsească.*

— O să fie bine.

— Am băut.

— Doar un pic, i-am amintit.

— Da.

A urmat o pauză cam prea lungă.

— Doar un pic.

— Sunt sigur că poliția o să..., am început eu, dar știam amândoi că numele Cunningham rostit într-o secție de poliție va cutremura pereții din cauza fantomelor pe care le invoca.

Ultima dată când vreunul dintre noi s-a aflat într-o încăpere plină cu polițiști a fost la înmormântare, într-o mare de uniforme albastre. Eram destul de înalt ca să mă încolăcesc de antebrațul mamei, dar destul de tânăr ca să rămân lipit acolo întreaga zi. Mi-a trecut prin minte ce-ar spune Audrey despre noi dacă ne-ar vedea cum stăm ghemuiți în dimineața geroasă, contrazicându-ne pe seama vieții cuiva, dar am alungat gândul acela.

— Nu a murit pentru că l-am lovit eu. Întâi l-a împușcat cineva, *apoi* am dat eu peste el.

— Îhî.

Am încercat să sune ca și când l-aș crede, dar există un motiv pentru care istoricul meu teatral constă în special în roluri fără replici, în piesele de la școală: animale de la fermă; victime ale unor crime; boschete. M-am întins iar spre clanța portierei, dar Michael m-a blocat din nou.

— Pur și simplu l-am înhățat de pe jos. M-am gândit — habar n-am, că ar fi mai bine așa decât să-l las în stradă. Și pe urmă nu mi-am dat seama ce-aș putea să fac mai departe, așa că m-am îndreptat înapoi.

N-am spus nimic, doar am dat din cap. Familia exercită o forță gravitațională.

Michael și-a frecat gura cu palmele și a vorbit printre degete. Volanul îi lăsase pe frunte o mică adâncitură roșie.

— N-o să aibă nicio importanță unde-l ducem, a spus el în cele din urmă.

— OK.

— Trebuie să-l îngropăm.

— OK.

— Încetează să spui asta.

— În regulă.

— Adică încetează să fii de acord cu mine.

— Atunci ar trebui să-l ducem la spital.

— Ești sau nu de partea mea?

Michael a aruncat o privire spre locul din spate, a intrat în mașină și a pornit motorul.

— O să rezolv eu lucrurile. Urcă.

Știam deja că o să urc în mașină, lângă el. Nu prea știu de ce am făcut-o. Cred că o parte din mine și-a imaginat că poate, dacă o să fiu în mașina aia, o să-l pot face să gândească limpede. Dar tot ce știam cu adevărat era că fratele meu mai mare se afla în fața mea, spunându-mi că o să fie bine și, indiferent cât de mare ești — că ai cinci ani sau treizeci și cinci —, dacă fratele tău mai mare îți spune că o să rezolve el lucrurile, tu îl crezi. Forța gravitațională.

Pe repede înainte: în această secvență eu am treizeci și opt de ani, patruzeci și unu când vom ajunge în prezent, dar m-am gândit că, dacă șterg cu buretele câțiva ani, o să-l ajut pe editor să convingă mai ușor un actor de renume să joace rolul ăsta.

Am intrat în mașină. Pe locul pasagerului, la picioare, era o geantă sport Nike cu fermoarul desfăcut, plină cu bani gheață, dar nu legați frumos cu elastice sau cu benzi de hârtie, ca în filme, ci puși claie peste grămadă, revărsându-se pe podea. Era ciudat să-i calc pur și simplu în picioare, pentru că erau atât de mulți și pentru că, probabil, omul de pe scaunul din spate murise pentru ei. Nu m-am uitat în retrovizoare. OK, am aruncat câteva priviri rapide, dar n-am văzut decât umbra unei mogâldețe negre care arăta mai degrabă ca o gaură în